

милва съ тѣхъ дѣтето по лицето, подобно на котка, която се би приближила да си поиграе съ него. Бащата се не рѣши да стрѣля въ благородното животно, а почака да си влѣзе лѣвътъ въ гората, тихичко повика сина си и го заведе у дома си“.

Прѣв.: Т. Хинкова.

Майчина любовъ.

Далечъ отъ насъ, въ другитѣ страни, живѣятъ много диви хора. Тѣхниятъ животъ прилича много на живота на животнитѣ. Но и между тия *диваци* има взаимна обичъ и особено е силна любовта на майката къмъ нейнитѣ дѣца. Толкова е силна тази майчина любовъ, че за нея дивацитѣ сж си съставили пѣсни и приказки. Въ една такава приказка се разказва, че нѣкога хората биле *безсмъртни*. Този, който е застарявалъ, за да се подмлади, трѣбвало само да си промѣни кожата, като змия.

Една майка остарѣла вече и за да се подмлади трѣбвало да промѣни кожата си. Инакъ — очаквала я смъртъ. И наистина, единъ день тя отива въ единъ ручей, измива се, съблича старата си кожа и я хвърля въ водата. Ручеятъ отвлича кожата и я закача на единъ храстъ. Майката — подмладена, цѣла промѣнена, се връща у дома си при